

Maa jeg nu ikke, efter at have givet disse Oplysninger, sige med Hensyn til disse Alderdomsunderstøttelser, at i København er det Magistraten, der skal modtage Anmodningerne og bedømme, hvorledes de senere skulle behandles. De sortere under en bestemt Borgmester, men denne har naturligvis ikke absolut Ret til at gøre, hvad han vil. Der foreligger et Reglement eller en Vedtægt, som danner den Ramme, indenfor hvilken Borgmesteren udfører denne Funktion, og denne Ramme er skabt i det samme Aar, som Alderdomsunderstøttelsesloven udkom, nemlig 1891. Derefter handler altsaa Borgmesteren, og hvad han saaledes afgør, er afgjort, det er der ikke noget at stille op med. Hverken Borgerrepræsentationen eller den samlede Magistrat har noget som helst med disse Sager at gøre. De sortere efter Lovens § 8 under Borgmesteren, som afgør dem paa eget Ansvar.

Nu er det jo saaledes hos os — og jeg antager ogsaa i alle de Kommunalbestyrelser rundt omkring, hvor Socialdemokratiet er kommet ind —, at vi selvfølgelig søge i størst mulig Grad at forbedre Alderdomsunderstøttelserne. Vi have i alle de Aar, vi have siddet i Københavns Kommunalbestyrelse, søgt at faa dem forhøjede, hvilket ogsaa i nogen Grad er lykkedes os, men da vi ikke direkte have noget med Sagen at gøre, kunne vi ikke komme ret langt. Man kan bevilge nogle flere Penge dertil, men det ligger udelukkende i Borgmesterens Haand, i den Ramme, under hvilken han virker, om disse Penge blive brugte paa den Maade, de ere tænkt brugte, eller ikke. Men vi have ikke ligget paa den lade Side, thi Borgerrepræsentationen har ogsaa en vis Myndighed, som omhandles i § 19.

Der staar der: „Borgerrepræsentantskabet er berettiget til at sætte enhver Kommunens Tarv vedkommende Genstand under Forhandling og derom at tage Beslutning.“ Borgerrepræsentationen kan altsaa behandle alle Sager, om den vil. Den kan ikke faa de enkelte Alderdomsunderstøttelsessager til Behandling, for det strider imod Loven, men den kan tage Spørgsmaalet i dets Almindelighed op og derom vedtage en Beslutning. Spørgsmaalet er naturligvis saa, om Magistraten vil føre denne Beslutning igennem. Derfor raader Borgerrepræsentationen ikke. Vi have haft Eksempler paa, at der har været Strid mellem Magistraten og Borgerrepræsentationen. Det var der f. Eks. om Spørvejsagen, hvor Borgerrepræsentationen stod

paa den ene Side og Flertallet i Magistraten paa den anden, og man gik til den højterede Indenrigsminister for efter Loven at faa Sagen afgjort. Vi haabede den Gang, at Indenrigsministeren vilde gaa med Borgerrepræsentationen og støtte den som det folkevalgte Element, men den da fungerende Indenrigsminister gik med Magistraten og tog intet Hensyn til Borgerrepræsentationens Beslutning. Altsaa, det er ingenlunde givet, at de Beslutninger, Borgerrepræsentationen tager, kunne føres igennem. Den har Ret til at tage Beslutninger, men hvad Virkning de faa, vil først vise sig bagefter.

Hvad Alderdomsunderstøttelserne angaar, have vi, efter at vi paa mange andre Maader have søgt at forhøje dem, draget Sagen frem i Borgerrepræsentationen og der stillet et Forslag til Beslutning om Nedsættelsen af et Fællesudvalg af Magistrat og Borgerrepræsentation til at tage de Regler, efter hvilke Alderdomsunderstøttelserne tildeles, under Overvejelse. Med denne Sag gik det ikke saaledes som med Spørvejsagen, at Magistraten gik imod, nej, den erklærede sig her enig med Borgerrepræsentationen, og følgelig blev et saadant Fællesudvalg nedsat. Det er endnu ikke færdigt med sit Arbejde, men jeg kan sige, at dets Arbejde snart vil være sluttet, og jeg føler mig overbevist om, at der ud deraf vil komme en væsentlig eller i alt Fald en ikke ringe Forhøjelse af de Alderdomsunderstøttelser, Københavns Kommune yder.

Det er altsaa vor Virksomhed og Arbejdsmaade, som jeg her har fremlagt. Jeg har gjort opmærksom paa, hvilke Vanskeligheder vi have at kæmpe imod i Modsætning til Sogneraadene og Kommunalbestyrelserne ude i Landet, hvor der kun er een Forsamling, og hvor denne har med alle Sager at gøre, medens vi her have to Forsamlinger, Magistraten paa den ene Side og Borgerrepræsentationen paa den anden, hvis Omraader ved Lovens Regler ere temmelig bestemt begrænsede. Til Trods derfor have vi alligevel naaet at faa nedsat det omtalte Fællesudvalg og ville derved sikkert naa til det Resultat, at der sker en ikke ringe Forhøjelse af de Alderdomsunderstøttelser, Københavns Kommune yder.

Den ærede Ørdfører tror, at han generer Socialdemokratiet ved at træde frem her og sige: Her skulle De se, hvilken Understøttelse Københavns Magistrat eller Borgerrepræsentationen giver, men vi føle os ikke paa nogen Maade generede deraf.